

Arrest

**nr. 276 242 van 18 augustus 2022
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 april 2022, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op X te Guzang (Kameroen) geboren en bezit de Kameroense nationaliteit.

In 2004 betreedt de verzoekende partij het Belgisch grondgebied alwaar zij asiel aanvraagt. Deze procedure duurt tot 20 maart 2006. Deze aanvraag wordt definitief afgesloten door een arrest van de Raad van State van 14 mei 2010.

Op 9 september 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) waarna zij een A-kaart toegekend krijgt voor de duur van 10 juli 2008 tot 18 juni 2009. Vanaf 9 juni 2009 beschikt de verzoekende partij over

een onbeperkt verblijfsrecht en van 16 juli 2009 tot en met 8 maart 2016 beschikt verzoekende partij over een B-kaart.

Op 11 maart 2015 wordt de verzoekende partij staande gehouden omwille van betrokkenheid bij inbreuken op de drugswetgeving waarbij tevens haar uitlevering gevraagd wordt door Denemarken.

De verzoekende partij wordt inderdaad uitgeleverd aan Denemarken en verblijft aldaar tot 26 januari 2017 onder meer in hechtenis.

De verzoekende partij keert terug naar België en dient op 31 augustus 2017 een aanvraag in tot herinschrijving. Deze herinschrijving wordt geweigerd op 2 oktober 2017 waarna er aan de verzoekende partij op 26 oktober 2017 een bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten.

Op 13 november 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt geweigerd op 9 april 2018.

Op 14 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt ongegrond verklaard door de verwerende partij en op 14 februari 2019 bevestigt de Raad dit standpunt.

Vervolgens dient de verzoekende partij op 30 november 2018 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in opnieuw op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 9 oktober 2020 wordt door verzoekende partij opnieuw een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 april 2022 neemt verwerende partij opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk verklaard wordt.

Eveneens op 13 april 2022 geeft de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af. Dit betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw:

*Naam, voornaam: M. A., C.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Guzang
nationaliteit: Kameroen*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene beschikt niet over geldige verblijfsdocumenten, t.t.z. mevrouw legt geen geldig internationaal paspoort voor voorzien van een geldig visum waarmee ze op legale wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoekster diende 9 oktober 2020 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen. De machtiging tot verblijf van verzoekster op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 13 april 2022. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95- 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing

rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd aangehaald dat de twee (meerderjarige) dochters van verzoekster een legaal verblijf hebben in België en alhier woonachtig zijn, werken en een gezin hebben.

De twee dochters van verzoekster zijn:

- M. S. E., geboren te Bamenda (Kameroen) op 29 april 1996 en woonachtig te (...) (zie stuk 5, zoals gevoegd bij de aanvraag).

- M. S. E., geboren te Bamenda (Kameroen) op 29 juni 1999 en woonachtig te (...) (zie stuk 7, zoals gevoegd bij de aanvraag).

Beide dochters zijn meerderjarig en alleenstaande. Zij werken beide. Om dit te staven, werden van beide dochters recente loonfiches bijgevoegd (zie onder stuk 6 en 8 bij de aanvraag). Verzoekster heeft een zeer goede band met haar beide dochters. Zij is momenteel inwonende bij S. (zoals kan worden vastgesteld aan de hand van het positieve woonstverslag).

Beide dochters hebben evenwel ook een getuigenverklaring bijgevoegd aan de aanvraag.

S. stelt dat ze niet zonder haar moeder kan leven. Ze benadrukt dat haar moeder hard werkt en sociaal is. Ze is veel veranderd (sinds haar arrestatie in 2015). Ze vraagt uitdrukkelijk om haar moeder een tweede kans te geven (zie stuk 10.f, zoals gevoegd bij de aanvraag).

S. benadrukt eveneens dat zij zonder haar moeder niet kan leven. Ze betekent een grote steun voor haar. Verder hebben ze geen familie waarop ze kunnen terugvallen. Zij smeekt om haar een tweede kans te geven (zie stuk 10.c, zoals gevoegd bij de aanvraag).

Het wordt niet betwist dat verzoekster inwonende is bij haar jongste dochter en haar kind. Hieruit blijkt net een belangrijke band van afhankelijkheid, zowel ten aanzien van verzoekster als ten aanzien van haar dochter en kleindochter.

De beide dochters van verzoeksters zijn momenteel meerderjarig en zijn beide werkzaam. Zij hebben beide een arbeidsinkomen. Verzoekster is inwonend bij haar jongste dochter, zoals de gemachtigde zelf stelt. Verzoekster heeft daarentegen geen inkomen (zij heeft geen verblijfsrecht) en is dus afhankelijk van haar dochters. Beide dochters zijn ondertussen moeder geworden van hun eigen kind. Verzoekster staat in voor hun zorg en verlicht hiermee de druk op haar dochters. Hierdoor is er sprake van een wederzijdse afhankelijkheid en "compenseert" verzoekster de zorg en steun die zij krijgt van haar dochters (onderdak, basisbehoeften, medische zorg, enz).

Naast de familiale en affectieve banden, is er derhalve sprake van een (wederzijdse) band van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar dochters. Bovendien verliet verzoekster Kameroen reeds in 2003 en keerde zij niet terug. Zij heeft geen banden meer met dit land. Haar beide ouders zijn overleden in 2005 en 2013.

Verzoekster verliet Kameroen in 2003, meer dan 19 jaar geleden. Zij keerde niet meer terug naar dit land, waarmee zij geen band meer heeft na het overlijden van haar ouders.

Haar verblijf tot de leeftijd van +/- 24 jaar in Kameroen is hierdoor volledig op de achtergrond geraakt. Het verblijf van 24 jaar in Kameroen is daarom "onvergelijkbaar" met de opgebouwde sociale relaties in België. Het blijkt duidelijk dat haar verblijf in Kameroen volledig op de achtergrond is geraakt sinds haar definitief vertrek uit Kameroen..

Door verzoekster werden bovendien talrijke getuigenverklaringen voorgebracht bij haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omtrent haar binding met België.

Desondanks de compleet verloren band met Kameroen en de bijzondere binding die verzoekster heeft met België, waar haar twee dochters verblijven, werd aan verzoekster een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten waarbij slechts werd overwogen dat verzoekster geen geldig verblijfsdocument

heeft. Haar persoonlijke situatie werd niet, dan wel onvoldoende, overwogen voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing.

Het blijkt hierom niet dat de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing een zorgvuldige belangenafweging (beoordeling) heeft gemaakt, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

4. In casu kan door verweerder niet worden verwezen naar de genomen beslissing van 13 april 2022, waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk werd beoordeeld, om te stellen dat alsnog een beoordeling zou zijn gebeurd op basis van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet (gelet op de beschermde private belangen van verzoekster) voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld ten aanzien van de verwijderingsbeslissing.

Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Onder de toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de private belangen van de verzoekende partij.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoeker, hetgeen een andere, verschillende beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij enkel een beoordeling wordt gemaakt of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zijn in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoekster moet terugkeren, na haar verblijf in België, naar Kameroen na een afwezigheid van meer dan 19 jaar. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoekster illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zouden zijn. Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dan ook niet dat verzoekster het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. Verzoekster dient dit enkel te doen indien zij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wil bekomen, omdat er geen "buitengewone omstandigheden" zouden bestaan.

Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing). Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen.

De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omwille van "buitengewone omstandigheden" (zie hierboven).

De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Hierdoor dienen ook de elementen die niet kunnen beschouwd worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de gemaakte beoordeling te worden betrokken ten aanzien van het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Deze beslissing betekent immers dat er een terugkeerverplichting zou worden opgelegd, hetgeen niet het geval is indien er geen "buitengewone omstandigheden" worden weerhouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De private belangen van verzoekster dienen hierom een belangrijker rol te verkrijgen, gelet op het gevolg dat de beslissing teweegbrengt.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt vooreerst dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de bevoegde overheid onontvankelijk werd verklaard op 13 april 2022. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring bij de Raad en indien deze zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient volgens de verzoekende partij in het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald.

Het beroep dat de verzoekende partij tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 13 april 2022 indiende werd ondertussen verworpen bij arrest nr. 276 240 van 18 augustus 2022 Het voornoemde argument van de verzoekende partij gaat dan ook hoe dan ook niet meer op.

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf motieven had moeten opnemen over het beweerde privé- en gezinsleven en *in concreto* over de voorwaarden van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. De Raad volgt deze zienswijze echter niet, want zij strookt niet met de vaste rechtspraak van de Raad die stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noch artikel 8 van het EVRM een formele motiveringsplicht inhouden. De Raad merkt op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich geen formele motiveringsplicht bevat, maar enkel inhoudt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing “rekening wordt gehouden” met de daar vernoemde belangen. Artikel 74/13 dient aldus te worden opgevat als een bijzondere zorgvuldigheidsplicht, eerder dan een formeel motiveringsvereiste (L. DENYS, ‘Overzicht van het vreemdelingenrecht’, Heule, INNI Publishers, 2019, p. 757). De verzoekende partij betwist niet dat de beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op dezelfde dag genomen werd als het bevel om het grondgebied te verlaten. In deze beslissing werden de elementen beoordeeld die de persoonlijke situatie van de verzoekende partij betreffen, met name haar privé- en familiale situatie alsook het conflict in Kameroen en kwam de verwerende partij tot de conclusie dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de verzoekende partij de aanvraag in het land van herkomst indient. De Raad ziet dan bijkomend ook niet in waarom de verzoekende partij verwacht dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat op dezelfde dag gegeven werd als de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard nog eens dient te motiveren over deze elementen. De verzoekende partij kent de motieven van de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard vermits zij deze heeft aangevochten. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijst de Raad naar het arrest nr. 276 240 van 18 augustus 2022, waarvan hij de motieven herneemt.

De verzoekende partij kan weliswaar gevolgd worden waar zij stelt dat de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied en dat de finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten verschillend is van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar maakt aldus geenszins aannemelijk dat de motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet automatisch of evident kan worden doorgetrokken naar het thans bestreden bevel. Immers blijkt *in casu* dat met de beoordeling van de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Op geen enkele wijze licht de verzoekende partij toe met welke elementen, die niet eerder werden beoordeeld, op welke wijze bij het nemen van het bevel rekening moest worden gehouden. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de afweging van het gezins- en privéleven bij ieder van de voor voornoemde beslissingen verschilt, met elk een apart toetsingskader, dat een aparte motivering derhalve vereist is of dat een motivering over de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou volstaan. Nu de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging onontvankelijk werd verklaard, samen met het thans bestreden bevel werd betekend, kent de verzoekende partij aldus de motivatie omtrent haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en maakt zij geenszins aannemelijk dat de thans bestreden beslissing moest verwijzen naar deze motivering.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het enige motief van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist. Dit blijft dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU